

Sygn. akt V CSK 317/21

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku D. Sp. z o.o. w D.
przy uczestnictwie J. B. i E. B.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 sierpnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 23 października 2020 r., sygn. akt III Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawcy D. Sp. z o.o. z siedzibą w D. od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 października 2020 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne na tle art. 365 § 1 i art. 366 k.p.c. w postaci konieczności odpowiedzi na pytanie, czy prawomocne orzeczenie stwierdzające roszczenie o usunięcie naruszenia własności nieruchomości poprzez nakazanie usunięcia z niej urządzeń przesyłowych wyklucza możliwość ustanowienia na podstawie art. 305² § 1 k.c. służebności przesyłu na tejże nieruchomości w odniesieniu do tych samych urządzeń przesyłowych.

Sformułowane przez skarżącego wątpliwości na tle powołanych przepisów nie odpowiadają założeniom przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. Wyartykułowane w uzasadnieniu wniosku kwestie nie mają charakteru abstrakcyjnego i uniwersalnego, lecz są osadzone w okolicznościach sprawy, której dotyczą i są

pytaniem w tej właśnie sprawie. Skarżący, powołując się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, polemizuje ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, który stwierdził, że uwzględnienie złożonego wniosku o ustanowienie służebności przesyłu zniweczyłoby orzeczenie zapadłe w sprawie zainicjowanej przez J. B. i E. B. o nakazanie usunięcia urządzeń przesyłowych, a które korzysta z powagi rzeczy osądzonej. Skarżący pominął przy tym, że Sąd drugiej instancji w motywach rozstrzygnięcia wyjaśnił, że podstawą usunięcia z nieruchomości J. B. i E. B. urządzeń stanowiących własność przedsiębiorstwa nie był wyłącznie brak tytułu prawnego do korzystania z działki o nr ewidencyjnym 63/1, ale przede wszystkim kwestia, iż istniejąca kanalizacja w znacznym stopniu ogranicza własność J. B. i E. B., utrudniając rozbudowę istniejącego obiektu gastronomiczno-hotelowego, a kanalizacja deszczowa, przebiegająca pod narożnikiem obiektu z uwagi na jej stan techniczny zagraża budynkowi. W istocie skarżący nie sformułował wątpliwości na tle konkretnych przepisów, a zakwestionował zastosowanie art. 365 § 1 i art. 366 k.p.c. w okolicznościach sprawy, nie uwzględniając, że w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany podstawą faktyczną rozstrzygnięcia, a podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

ke